

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. C. L.**, nar., st. příslušnost K., naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Pod zámek 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2016, KRPB-109043-26/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 4. 5. 2016, KRPB-109043-26/ČJ-2016-060023-50A **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinná** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **8 228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2016, KRPB-109043-26/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 33 dnů, tj. od 3. 5. 2016 do 4. 6. 2016, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1,3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že vycházela ze skutkových zjištění, která jsou zřejmá z podkladů ve správním spisu.

Žalobce byl kontrolován při pobytové kontrole dne 3. 5. 2016 v mezinárodním vlaku RJ 372 W. A. Mozart jedoucím na trase Vídeň - Praha. Při kontrole žalobce předložil cestovní doklad č., který nebyl opatřen platným vízem pro vstup a pobyt na území ČR, a dále vlakovou jízdenku do Prahy. Na základě lustrace v systému EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č. HU..... z Maďarska.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výslechu, z něhož vyplynulo, že je státním příslušníkem Kubu, ale nemá tam trvalý pobyt. Pobýval již dříve v Rusku, kde má přítelkyni a dne 28. 1. 2016 odjel z Moskvy do Černé hory a autobusem přes Suboticu v Srbsku do Maďarska. Tam požádal o azyl a byl tam asi tři měsíce. Pak mu žádost o azyl zamítli, dali mu nějaké dokumenty a řekli mu, že je volný. Odjel tedy do Prahy, kde chce žít. Z Maďarska odjel vlakem do Vídně, kde si koupil jízdenku a chtěl jet do Prahy. Je si vědom toho, že porušil právní předpisy.

Žalovaná se při svém rozhodování zabývala možnými překážkami předání cizince, přičemž vycházela z toho, že žalobce nemá na území žádné trvale žijící příbuzné a v ČR byl pouze krátkou chvíli. Žalobce bude předán do Maďarska a žalovaná neshledala žádné překážky v jeho předání do této země. Ani žalobce neuvedl žádné závažné důvody, pro něž by mohl být jeho návrat znemožněn. Žalovaná poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že sám žalobce prohlásil, že chce žít v Praze nebo kdekoliv v Evropě, aby se přítelkyně s dítětem mohli za ním později přistěhovat. Za účelem dosažení svého cíle nelegálně překročil hranice EU ze Srbska do Maďarska a svým jednáním prokázal, že nemá zábrany porušovat právní předpisy evropského a vnitrostátního práva. Důvody, pro něž žalobce opustil Maďarsko a odjel do Rakouska zakládají tušení, že žalobce nechce pobývat ani v Maďarsku, ani v Rakousku. U žalobce je tak dáno nebezpečí útěku, a je reálné se domnívat, že v případě jeho nezajištění by pokračoval ve své cestě dále do Evropy.

Žalovaná dále zvažovala možnost využití mírnějších opatření ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce nemá v ČR ani hlášený pobyt, ani finanční prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s případnou realizací přemístění a v ČR nežije ani žádný jeho příbuzný či známý a neexistuje nikdo, kdo by jej ubytoval či za něho složil finanční záruku, žalovaná usoudila, že využití těchto opatření nepřipadá v předmětné věci v úvahu, neboť úmysl žalobce cestovat dále po Evropě byl zjevný. Pokud žalobce opustil Maďarsko, které mu nabídlo jako první ochranu, aby se dostal do Rakouska a ČR. Dále se žalovaná zabývala i přiměřeností zajištění, přičemž vycházela zejm. z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, vyhodnotila okolnosti jeho pobytu v ČR a uzavřela, že jeho zajištěním v zařízení nedojde k porušení jeho práv na rodinný či soukromý život a zajištění tak není nepřiměřené okolnostem.

Doba zajištění byla stanovena podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců na 33 dnů. Při určení délky zajištění musela žalovaná vycházet ze lhůt upravených nařízením Dublin III, které jsou koncipovány jako maximální při zachování principu nezbytnosti, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 11/2015.

III. Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil z důvodu jeho nezákonnosti, přičemž namítl následující žalobní body. V prvním žalobním bodě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu překročení lhůty jednoho měsíce uvedené v čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III. Blíže poukázal na to, že žalobce ani nestihl podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR předtím, než byl zajištěn, a proto je třeba při stanovení okamžiku, od něhož lze počítat měsíční přípustnou dobu zajištění, vycházet nikoliv z doby podání žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž analogicky z doby, kdy se žalovaná dozvěděla o tom, že u žalobce připadá v úvahu aplikace nařízení Dublin III, tedy jeho eventuální předání do Maďarska. Jakékoliv rozvolnění jednoměsíční lhůty a tolerance odchylek prodlužujících prvotní zajištění by zcela nepřijatelně narušily právní jistotu týkající se doby zajištění. V případě žalobce žalovaná zjistila, že aplikace nařízení Dublin III přichází v úvahu, již dne 3. 5. 2016 ve večerních hodinách, tedy při lustraci jeho identifikačních údajů v systému EURODAC, což jí bylo umožněno tím, že jí žalobce předložil platný cestovní pas. Ode dne 3. 5. 2016 tedy začala běžet jednoměsíční lhůta pro zajištění žalobce, která měla skončit dne 3. 6. 2016. Napadené rozhodnutí ovšem mez zajištění překročilo a rozšířilo možnost zajištění žalobce i na den 4. 6. 2016. Doba zajištění žalobce tedy byla stanovena nezákonně, přičemž žalobce podpůrně odkázal na názory uvedené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č.j. 2 As 115/2013 – 59, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č.j. 4 Azs 234/2015 – 56.

Ve druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že v případě žalobce nebylo dáno vážné nebezpečí útěku. Nic totiž v jeho případě nenasvědčovalo tomu, že by žalobce chtěl využít ČR jako tranzitní zemi nebo že by jeho úmysl o získání mezinárodní ochrany v ČR byl neupřimný. Žalobce sice nezastírá, že formálně je podmínka ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v jeho případě splněna, tedy že nemůže legální pozemní cestou vycestovat do Maďarska, na druhé straně je v případě cizince, který chápe ČR jako svou cílovou zemi, hodlá zde požádat o mezinárodní ochranu a disponuje i cestovním pasem, je zajištění excesivním jednáním. Úmyslem žalobce bylo nepochybně podat žádost o mezinárodní ochranu v ČR, nikoliv cestovat po Evropě a opouštět zemi, kde požádal o mezinárodní ochranu.

Ve třetím žalobním bodě žalobce zpochybnil samotnou přípustnost zajištění žalobce z hlediska účelu, k němuž byl zajištěn, tedy za účelem svého předání do Maďarska. Podle žalobce je předání do Maďarska nepřípustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřípustným již samotné zajištění. Podle názoru žalobce existují vážné důvody domnívat se, že v Maďarsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalobce v tomto ohledu odkázal na údaje v Eurostatu a genealogii uprchlické krize v roce 2015, přičemž ještě v listopadu roku 2015 nebylo v Maďarsku vyřízeno 53 585 žádostí. Žalobce zejména poukázal na zprávu projektu AIDA z října 2015, podle níž jsou žadatelé o mezinárodní ochranu přicházející ze Srbska odmítáni ve zkráceném řízení, proti čemuž neexistuje účinná ochrana u soudu, pouze soudní řízení v krátké sedmidenní lhůtě. Tento nový koncept následně vedl ke zcela automatickému zamítání žádostí o mezinárodní ochranu, resp. zastavování azylových řízení. Aktuální maďarská právní úprava znemožňuje zajištění základních práv žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce poukázal na další vývoj komunikace mezi Komisí (EU) a Maďarskem ohledně uprchlíků a postup UNHCR. Základním problémem maďarského systému je aplikace konceptu třetí bezpečné země, který Maďarsko aplikuje od listopadu roku 2010 ve vztahu k Srbsku a dalším balkánským zemím, což je v rozporu s právem EU. Maďarsko rozhodlo o

tom, že Srbsko je tzv. bezpečnou třetí zemí, a automaticky má být aplikováno rozhodování o nepřijatelnosti azylových žádostí osob, které právě přes Srbsko přicestovaly. K tomu žalobce poukázal na čl. 38 směrnice Parlamentu a Rady č. 2013/32 (odst. 38 preambule a čl. 38). Ke lhůtám soudního přezkumu rozhodnutí v azylových věcech odkázal žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09. Dále podrobně rozebral maďarskou praxi fungování rozhodování v azylových věcech a jejich soudním přezkumu.

Konečně žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, v němž tento soud dospěl k závěru, že v případě Maďarska existuje důvodná obava, že v rámci azylové procedury budou žadatelé vystaveni riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany práv uprchlíků, tedy není pravdivé. Žalobce kromě toho zmínil i další judikaturu Krajského soudu v Praze (rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 97/2015 – 82, dále rozsudek ze dne 14. 1. 2016, č.j. 49 Az 110/2015-82) Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů právního zastoupení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla následující argumentaci. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že žalobce byl prvotně omezen na osobní svobodě dne 3. 5. 2016 ve 20:20 hod, kdy bylo také provedeno porovnání jeho otisků s dostupnými informačními systémy využívaným ke své činnosti Policií ČR. Žalovaná poté obdržela téhož dne ve 23:18 hod. informaci o tom, že v databázi systému Eurodac byla nalezena možná shoda otisků prstů žalobce s tím, že na konečný výsledek porovnání je nutno vyčkat až po provedení manuálního ověření. Tento výsledek obdržela žalovaná dne 4. 5. 2016 v 8:03 hod. Tedy až dne 4. 5. 2016 nastala rozhodná událost ve smyslu čl. 42 nařízení Dublin III a od tohoto dne byla také vypočtena doba trvání zajištění v délce jednoho měsíce, jejíž konec se shoduje datem se dnem, kdy došlo k události, od níž se lhůta počítá (tzn. do 4. 6. 2016).

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná poukázala na výklad kritérií pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a judikurní genezi problému, přičemž uvedla, že ze skutkových okolností případu vyplývá, že žalobce svým jednáním naplnil kumulativně několik kritérií dostatečně odůvodňujících jeho zajištění. Při posuzování existence vážného nebezpečí útěku vzala žalovaná do úvahy podstatné skutkové okolnosti projednávané věci, nejen tedy to, že žalobce vstoupil na území ČR a Rakouska bez potřebných oprávnění, ale i to, že žalobce již v minulosti zcela vědomě vstupoval bez potřebných oprávnění či povolení na území členských států schengenského prostoru či EU, čímž systematicky porušoval jak mezinárodní, tak vnitrostátní právo. Vnitřně rozporná se jeví vyjádření žalobce o zamýšleném místě pobytu na území EU, kdy žalobce jednou uvádí, že by chtěl žít a pracovat v Německu, a pak zase, že by chtěl žít a pracovat v ČR, přičemž jeho rodinní příslušníci pobývají v Rusku. Napadené rozhodnutí žalovaná řádně odůvodnila, přičemž z něho nijak neplyne, že by považovala ve vztahu k žalobci ČR pouze za tranzitní zemi. Žalobcovo chování je klasickým případem tzv. „asylum shopping“, tzn. jevu, kdy je řízení o žádosti cizince vedeno současně nebo postupně několika členskými státy, do nichž se cizince účelově přemísťuje. S ohledem na migrační historii žalobce patrnou z jeho cestovního dokladu a vnitřně rozporné tvrzení o zamýšleném místě jeho pobytu na území členských států EU je pak stěží možno uvěřit jím proklamované upřímnosti získat v ČR mezinárodní ochranu.

K námitkám týkajícím se nepřipustnosti předání žalobce do Maďarska žalovaná uvedla následující. Žalovaná přdestřela svůj názor na fungování maďarského azylového

systému na podzim 2015, kdy byla valná část osob, s nimiž Maďarsko zahájilo azylové řízení, převezena do Německa, které přijalo žádosti těchto osob a převzalo tak odpovědnost a za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu, což dokládá srovnáním statistik Eurostatu. Žalovaná naproti tomu nedisponuje žádnou informací o tom, že by se v Srbsku zdržovali neúspěšní žadatelé o azyl v počtech, které tvrdil žalobce. Stran dalších námitek ve vztahu k Srbsku žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Ohledně těchto důvodů poukázala žalovaná na závěry rozsudku SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevádlorlási és Állampolgársági Hitava. Osobám navráceným v rámci dublinského řízení do Maďarska jsou podle názoru žalované poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany a je s nimi proveden pohovor proti zamítnutí žádosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobu k nezávislému soudu. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Z tohoto spisu především vyplývá, že žalobce byl zajištěn při pobytové kontrole v mezinárodním rychlíku RJ 372 W.A. Mozart jedoucím z Vídně do Prahy dne 3. 5. 2016 v čase 20:20 hod., přičemž v úředním záznamu je výslovně konstatováno, že u něho byla nalezena kartička žadatele o azyl v Maďarsku č. HT 142588 na jméno Reysiel Canadilla Leyva. Záznam o možné shodě otisků prstů v systému EURODAC je časově označen 23:18 hod. téhož dne, zatímco záznam o shodě v systému EURODAC s ID HU1330021818718 je datován dnem 4. 5. 2016 v čase 8:03 hod. Z protokolu ze dne 4. 5. 2016 vyplývá, že žalobce uvedl, že chce žít a pracovat v Evropě, nicméně má v úmyslu žít a pracovat v ČR, kde má v Praze spoustu přátel, kteří mu nabídli ubytování. Jmenoval konkrétně Edika Ramireze, který zde měl žít již 6 let a mohl by za něho složit finanční záruku.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a aplikovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož i relevantní judikatury. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o*

prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že „členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.**“

Žalobce správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (viz k tomu rozsudek ze dne 24. 2. 2016, č. j. 4 Azs 8/2016 – 26, dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, č. 3044/2014 Sb. NSS) poukázal na to, že při prodloužení doby zajištění cizince, v jehož případě bylo zahájeno řízení o předání do příslušného členského státu podle nařízení Dublin III, musí být sledována měsíční lhůta, která plyne od *okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu*. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vykládá lhůty stanovené nařízením Dublin III jako nepřekročitelnou, tedy jako striktní bariéru pro další omezení cizince na svobodě. Konkrétně lze poukázat na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 (přístupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.*“

Určitým výkladovým problémem je otázka, od jakého okamžiku lze počítat tuto lhůtu v případě, že nebyla podána žádost o mezinárodní ochranu v ČR, jako tomu je v předmětné věci. Krajský soud se již ve své předchozí rozhodovací praxi setkal s různým přístupem jednotlivých organizačních složek žalované v jednotlivých případech, přičemž někdy žalovaná postupovala tak, že lhůta jednoho měsíce byla počítána od okamžiku omezení osobní svobody zajištěného cizince, a v některých případech až od okamžiku, kdy došlo k prokazatelnému ztotožnění otisků prstů zajištěného cizince v systému EURODAC. První způsob má svou oporu v argumentaci ustanovením § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Toto pravidlo lze vnímat jako obecné pro všechny druhy zajištění upravené v hlavě XI zákona o pobytu cizinců, není-li zákonem stanoveno ve zvláštních případech jinak. Ustanovení § 129 zákona o pobytu cizinců žádné takové speciální pravidlo ohledně počátku doby zajištění nemá, přičemž na druhé straně postrádá i výslovný odkaz na ustanovení § 125 zákona o pobytu cizinců. Druhá výkladová alternativa má svou oporu v ustanovení čl. 28 nařízení Dublin, podle něhož důvodem pro zajištění může být „vážné nebezpečí útěku“, přičemž pro samotné zajištění v režimu nařízení Dublin III je třeba nejprve na bázi pravděpodobnosti zjistit, zda se na zajištěného cizince vůbec tento režim vztahuje, tedy zda s ním bude vedeno řízení o přemístění do příslušného členského státu EU. Krajský soud má za to, že oba výklady jsou z hlediska zákonnosti souměřitelné a lze je považovat za akceptovatelné. Zajišťující orgán ovšem musí mít na paměti, že je třeba vždy sledovat princip nezbytnosti a přiměřenosti zajištění. V případě, že obě tyto relevantní okolnosti nastanou v tentýž den, totiž nenastává z hlediska počítání lhůty jednoho měsíce žádný problém. Ovšem

v případě, že se tyto dva okamžiky časově rozcházejí do více dnů, je zapotřebí podle názoru krajského soudu jednoznačně, srozumitelně a přezkoumatelně v napadeném rozhodnutí uvést, od jakého okamžiku bylo zajištění právně realizováno a z jakého důvodu.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí, a to jak v jeho výroku, kde se uvádí pouze časové rozmezí trvání doby zajištění v délce trvání 33 dnů od 3. 5. 2016 do 4. 6. 2016, tak i v odůvodnění stanovení doby zajištění žádnou takovou úvahu neuvedla. Z napadeného rozhodnutí tak vůbec nevyplyvá, zda byl žalobce zajištěn od okamžiku omezení osobní svobody (čemuž nasvědčuje konfrontace se spisovým materiálem), anebo od okamžiku jeho ztotožnění prostřednictvím otisků prstů v systému EURODAC. Žalobce v tomto ohledu správně odkázal na pravidla pro počítání lhůt upravená nařízením Dublin III obsažená v čl. 42 písm. b) tohoto nařízení, podle nichž *„lhůta vyjádřená v týdnech či měsících končí uplynutím dne v posledním týdnu či měsíci, který je tímž dnem v týdnu nebo připadá na stejné datum jako den, ve kterém došlo k události nebo ve kterém proběhlo jednání, od nichž se lhůta počítá.“* Pokud měla skutečně lhůta jednoho měsíce počínat svůj běh dne 3. 5. 2016, pak měla v souladu s pravidly pro počítání lhůt skončit dne 3. 6. 2016, přičemž délka zajištění by činila pouhých 32 dnů, a nikoliv 33 dnů, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Jestliže však žalovaná sama v napadeném rozhodnutí neodůvodnila, od jakého okamžiku počítala dobu zajištění, resp. kdy nastala rozhodná událost ve smyslu čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III, pak je její rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Krajský soud dal tedy žalobci za pravdu v jeho námitkách obsažených v prvním žalobním bodě, s tím, že shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nikoliv nezákonnost, k čemuž v napadeném rozhodnutí chybělo řádné odůvodnění.

Krajský soud dále ve vztahu k námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodě nepřehlédl, že žalovaná se řádně nevypořádala se skutečnostmi vyplývajícími z pohovoru provedeného se žalobcem dne 4. 5. 2016, kde žalobce mj. uvedl, že chce v ČR zůstat a pracovat tu, jakož i to, že zde má v Praze známé, kteří by mu mohli poskytnout ubytování, jakož i eventuálně poskytnout finanční záruku. Pokud pak ve svém vyjádření žalovaná argumentuje tím, že v případě žalobce jde o klasický asylum shopping, nejde o argumentaci mimoběžnou či nesprávnou, nicméně žalovaná tím opět kompenzuje nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, což nelze při soudním přezkumu zohlednit. V přímém rozporu s uvedenými tvrzeními žalobce je rovněž závěr žalované, že ČR nežije ani žádný jeho příbuzný či známý. Pokud takto žalovaná zdůvodnila nepoužitelnost mírnějších prostředků, musela by nabídnout v napadeném rozhodnutí racionální důvody, proč tvrzením žalobce neuvěřila, resp. okolnosti, které by jeho tvrzení vyvracela. Podle názoru krajského soudu se tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vztahuje i na samotné ratio rozhodnutí, tedy otázku, zda skutečně existovalo v případě žalobce „vážné nebezpečí útěku“, jak tvrdí žalovaná, a zda nepostačovalo řešit situaci uložením finanční záruky. Důvody uváděné žalovanou v napadeném rozhodnutí nejsou ve vztahu k těmto okolnostem případu dostatečné ani přesvědčivé.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu jako důvodnou a zrušil napadené rozhodnutí žalované pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, příp. ve vnitřní rozpornosti jeho odůvodnění [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Vzhledem k uvedenému se dalšími žalobními námitkami soud nezabýval.

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský

soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 8228 Kč. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplývají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná je povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová